

Veronica Henry  
CSALÁDI RECEPT



*„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”*  
(Reményik Sándor)

Veronica Henry

# CSALÁDI RECEPT



**GENERAL PRESS**  
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe  
*A Family Recipe*

Copyright © Veronica Henry 2018  
All rights reserved.

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.  
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban  
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította  
PEJKOV BOJÁN

Szerkesztette  
HORVÁTH BÉLA

A borítót  
KISS GERGELY  
tervezte

**ISSN 2064-7115**  
**ISBN 978 963 452 301 7**

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ  
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.  
Telefon: (06 1) 299 1030

**[www.generalpress.hu](http://www.generalpress.hu)**  
**[generalpress@lira.hu](mailto:generalpress@lira.hu)**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA  
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL  
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Az éjszakai égbolt tiszta és nyugodt volt, akárcsak az előző napokban.

A telihold úgy tekintett le egy kósza felhő mögül a városra, mint az anya, aki újszülött gyermekét nézi. Bath lassan nyugovóra tért. Az emberek megvetették az ágyukat, és az elmúlt nap eseményein merengtek, elmondták az imáikat, hálát adtak a sorsnak, hogy élnek, és mindenki azt remélte, hogy elkerülik a rémálmok vagy az, ami még azoknál is rosszabb.

A Lark Hill 11. hátsó kapuja kinyílt, és egy alak lépett ki a ház mögött futó kis sikátorra. Jilly Wilson szorosabbra vonta magán a pulóvere és a gyapjuszövet szoknyája fölött viselt kabátját. A késő április még mindig csípős volt napnyugta után. A lány a legszívesebben csinosabb ruhát választott volna, de nem akart gyanút kelteni. Ugyan szombat este volt, de egyéb oka nem lett volna, hogy ismét felvegye a lila ruháját, ami tegnap óta a széke támláján lógott, és még mindig érződött rajta a csempészett Black Cat cigaretta és a férfi illata.

Este hétkor a szüleivel együtt megvacsorázott, és mostanra már aludnia kellene. Az édesanyja halkán horkol a mellkasára ejtett könyvvel, amelynek olvasása közben elnyomta az álmot. Általában alig egy oldal után elaludt, mert kimerítette a tanítói munka, amely egyszerre volt örömteli és fárasztó. Az apja még mindig a dolgozószobájában tartózkodik, a páciensei kartonjait olvasgatja, a levelezését intézi, és minden egyéb

adminisztratív dolgot, ami hozzátartozik egy elfoglalt orvos életéhez. Fény azonban nem szűrődött ki az ablakán.

A világ sötétségbe burkolózott. A Bath körüli dombok között kósza, fekete árnyak settenkedtek a sápadt holdfényben. A házak csodálatos, íves homlokzatai és teraszai szinte eltűntek az éjben. Nem úgy, mint nappal, amikor a sárga kőből rakott épületek büszkén és pompásan álltak a ragyogó tavaszi napsütésben. Az alkonyat beköszöntével azonban szinte összezsugorodtak és félve kuporogtak, mint minden más város Angliában.

Jilly halkán osont a Lark Hill régenség kori házai előtt vezető úton. Az előkerteket embermagasságú kőfal takarta, mögöttük tekintélyt parancsoló épületek álltak, ablakok sora meredt az utcára egészen a belvárosig. Amikor a lány elérte a Lansdown Roadot, kissé megkönnyebbült. Ha lehajtja a fejét, és a kezét zsebre teszi, senki sem ismeri fel, és nem kérdezősködik, mit keres egyedül az utcán ebben az órában.

A domb közepe táján letért a főútról, és bekanyarodott egy mellékutcába. Az itteni Edward kori házak kevésbé voltak pompásak, és szorosan egymás mellé épültek. Mindegyik előtt kis előkert terült el. Jilly szinte repült, gyorsan kapkodta a levegőt, és alig várta, hogy odaérjen.

Előző nap még fogalma sem volt arról, hogy létezik ilyen érzés a világon, és még nem volt rá módja, hogy elmesélje valakinek. Nem volt zárkózott vagy bizalmatlan természetű, de még Ivynak sem mondta el. Nem akarta megtörni a varázst azzal, hogy beszél róla. A találkozásig meg akarta tartani magának a csodát, és ez jócskán fokozta az izgalmát. A fiú is így érzett. Megállapodtak, hogy titokban tartják a találkát.

Ha belegondol, hogy majdnem lemondta a táncmulatságot! Ivy beszélte rá. Jilly nem akart menni, de a barátnője tántoríthatatlan volt, és ha egyszer valamit a fejébe vett, nem lehetett nemet mondani neki. Jilly elhatározta, hogy azonnal

felszívódik, amint Ivy kiveti a hálóját az első áldozatára, ami általában tíz perccel érkezés után megtörtént. A fiúk, pontosabban a férfiak, imádták Ivyt, és ő is imádta őket. Férfitársaságban valósággal sziporkázott, sokkal jobban, mint egyébként. Ő volt a legelevenebb és legvirgoncabb lány, akivel Jilly valaha találkozott, szinte szikrát vetett körülötte a levegő. Alacsony volt, és sovány, mint a téli nyúl, az esze azonban sohasem hagyta cserben. Jilly néha esetlennek és savanyúnak érezte magát mellette. Még sohasem mondták rá, hogy félszeg, de a barátnője mellett csak a szürke kisegér szerepe jutott neki, amit határozottan unalmasnak tartott.

Péntek este lévén a templom melletti közösségi ház zsúfolásig megtelt. Az enyhe időjárás beköszöntével az emberek jobb kedvre derültek. A fiúk kicsípték magukat, és ragyogott a szemük, mintha egész nap Tennysont olvastak volna, bár Jilly kételkedett benne, hogy ismerik a költőt. A tavasz szerelmet lopott a szívükbe. A lányok előkotorták a legcsinosabb ruhájukat, mert végre jó alkalom nyílt rá, hogy kiöltözzenek. A vidám zenétől ritmusra jártak a lábak. A bólé illegálisan szerzett desszertbora édes volt, és mámorító. A négy fal között egy éjszakára elfelejtették, hogy háború van.

Ivy a magasba lendítette a kezét, felkiáltott, és belevetette magát a táncolók forgatagába. Nem fogta vissza magát, és úgy csillogott, mint a fejek felett forgó tükörgömb, amely millió szikrát szórt az emberek arcára. A helyiségben egyre forróbb lett a hangulat, a terem megtelt zenével, nevetéssel és valami különleges vibrálással, amely azonban Jillyhez nem jutott el. A lányt bizonytalan érzés kerítette hatalmába, és szinte megremisztette a tömeg hangulata. Úgy érezte, ólomból van a cipője. Ivy lába bezzeg alig érte a parkettet. Jilly felé intett, hívta, hogy lépjen be a kavalkádba. Egy karcsú, fiatal katona Ivyba karolt, a lány hátravetette a fejét, és rákacagott. A haja platinaszőke volt, az ajka tűzpiros, és szemernyi gátlás sem

volt benne. Ó, bárcsak kaphatna egy morzsányit a magabiztosságából! – gondolta Jilly.

Ütemes dobszóló következett, és a zenekar olyan pörgős számra zendített, amelynek nem lehetett ellenállni. A katona és Ivy táncra perdültek, egyszerre mozdult a kezük és a lábuk, az arcuk ragyogott, mintha valami titkos erő hangolta volna össze őket. Jillyben semmilyen titkos erő nem lappangott, ebben biztos volt.

– Ne gondolkozz, csak érezd! – mondta mindig Ivy, de minél jobban megpróbált nem gondolkodni, annál többet gondolkodott, és a lába sem engedelmeskedett. Pont úgy, mint a netball- vagy lacrosse-mérkőzéseken. Jillyt jobban érdekelték az intellektuális elfoglaltságok, mint a testmozgás.

Inkább csak pótcselekvésből, mint valamilyen konkrét céllal, úgy döntött, hogy a ruhatár felé veszi az irányt. Az előcsarnokban egy hasonló korú fiatalember támaszkodott a falnak. Jillyre mosolygott, és hamiskásan felé emelte a poharát.

Jilly megállt, visszamosolygott, és hátrasimította a haját. Előzőleg Ivy becsavarta neki, bár a frufruja nagyobbra sikeredett, mint szeretne volna. Esetlennek és ostobának érezte magát. Jobban szeretne, ha a haja szabadon verdesi a vállát. A legszívesebben az ujjaival kiegyenesítette volna a fürtjeit; ismét önmaga akart lenni.

– Látom, pont úgy érez, mint én: szeretne máshol lenni – mondta a fiatalember. Volt valami komorság a megjelenésében, mintha olyasvalami nyomasztotta volna, amit nem lehet egy vállrándítással elintézni. Magas volt, és karcsú, gesztenyebarna haját hátrafésülve hordta, a szeme sötétbarna volt.

– Bárhol jobb lenne – bólintott Jilly. – Nem akarok ünneprontó lenni, de a táncmulatságok nem nekem valók.

– Az ember úgy érzi, kötelező jókedvűnek lennie.

– Ismerem az érzést. Valaki vagy szeret táncolni, vagy nem – mondta Jilly bánatos mosollyal. – Én nem.



– Csapjon bele! Legyünk ünneprontók együtt! – mondta a fiú, és előrenyújtotta a kezét. Jilly egy pillanatig tétovázott. Vonzónak találta a fiatalembert. Sápadt bőre sötét szeplőkkel volt telehintve. A tekintetét végigfuttatta a lányon, mintha faggatta volna. Volt azonban valami nyugtalanító benne. Talán a pohár whisky a kezében? Részeg lett volna? Olyan háttározottan viselkedett, mintha be lenne csípve, bár ura volt a mozdulatainak. Jilly kellemes bizsergést érzett a hasában, és nem tudta, mi fog történni a következő pillanatban. Nem ismerte ezt az érzést, de tetszett neki. – Mit szeret a táncolás helyett?

– Nos, leginkább a könyveket – felelte Jilly. – A könyveket szeretem. Az embereket is szeretem, de táncolás helyett szívesebben beszélgetek velük. Szeretek kettesben beszélgetni.

– Kettesben? – kérdezte a fiú, és Jilly elpirult.

– Nem szeretem a tömeget.

– Akkor miért jött ide?

– A barátnőm erőltette. Ivynak nem lehet nemet mondani.

– Nekem nem olyannak tűnik, mint aki nem tud nemet mondani – felelte a fiatalember.

– Nem is vagyok olyan – nevetett Jilly. – De ismernie kellene Ivyt. Addig nyaggat, amíg igent nem mondok – tette hozzá. A fiú felhörpintette az italát, de közben nem vette le a szemét Jillyről. – És ön?

– Velem is ez a helyzet. Egy barátomnál szálltam meg, ő ragaszkodott hozzá, hogy eljöjjek. Mivel a vendége vagyok, udvariatlanság lett volna visszautasítani. A tánc jobban érdekli őt, mint engem.

– És mi érdekli magát? – kérdezte Jilly.

A fiú kicsit elgondolkodott. Mintha valamilyen becsapós kérdést tettek volna fel neki, amire van jó és rossz válasz.

– Engem azok a lányok érdekelnek, akik szeretik a könyveket – mondta végül, majd elővett egy doboz cigarettát,

és megkínálta a lányt. Jilly megrázta a fejét. Ivy úgy füstölt, mint egy gyárkémény, de ő nem dohányzott. Volt épp elég dolga azon kívül, hogy megálljon pöfékelni, márpedig mindenki ezt teszi, aki egyszer rászokott.

A tűzkő felszikkasztott, olajszag vegyült a levegőbe, a fiú meggyújtotta a cigarettáját, és beleszipantott.

– Volna kedve sétálni? – kérdezte. A szája nem mosolygott, csak a szeme.

Jilly nagyot nyelt. Bölcs dolog elmenni valakivel sétálni, akivel csak most találkozott?

– Sétálni? Hiszen majdnem koromsötét van.

– Szeretném felfedezni a várost. A holdfénynél. Ez az egyetlen lehetőségem maradt rá.

– Hogyhogy? – kérdezte Jilly.

A fiú maga elé fújta a füstöt, amely gomolyogni kezdett a levegőben.

– Vasárnap bevonulok – mondta feszült mosollyal. – Pilótaképzésre.

– Milyen izgalmas! – felelte Jilly, és maga elé képzelte a fiút pilótakabátban. Tényleg úgy nézett ki, mint egy vadászpilóta. Jilly már észrevette, hogy egyes emberekre szinte rá van írva a mesterségük. Az apja pont úgy festett, mint egy orvos. Öltönyös, megfontolt, körültekintő. Az édesanyja úgy nézett ki, mint egy tanítónő. Bájos, a sminkje tökéletes, az ajka pirosra festve. Ő maga még nem nézett ki semminek. Bár jó eredményel végezte el az iskolát, nem lett volna értelme szakmát választani a háborús időkben. Egyelőre nagyobb hasznát vették, ha az apja rendelőjében segédkezik. Egyeztetette az időpontokat, vezette a nyilvántartást. Ez tűnt a leghazafiasabb elfoglaltságnak.

– Talán – mondta a fiú bizonytalanul. Mintha tétovázott volna, de az is lehet, hogy kezdte elveszíteni az érdeklődését. Jilly ezt nem akarta. Össze kell szednie magát, gondolta. Pezsegnie kellene, ahogy Ivy csinálja.

– Akkor jöjjön! – mondta a karját nyújtva. – Idegenvezetést tartok magának.

A fiatalember elmosolyodott, és miközben elindultak kifelé az épületből, eldobta a cigarettáját, és rátaposott. A poharát az egyik ablakpárkányra tette, és belekarolt a lányba. Jilly érezte a fiú melegségét a gyapjúzakó alatt. Valamit felkavart a ben-sejében.

Egy pillanatra csend telepedett rájuk.

– A Circus a sarkon túl van – mondta Jilly.

– A cirkusz? – kérdezte a fiú meglepetten. – Lesznek elefántok, bohócok, akrobaták?

– Nem. Nem olyan cirkusz – nevetett Jilly. – A Circus egy körönd. Épületek, kör alakban.

– Ó! Az nem annyira érdekes – mondta a fiatalember színlelt csalódással.

– Az nem olyan biztos. Jöjjön! – felelte Jilly, és kilétek az épületből az éjszakába.

Miközben sétáltak, hallatszott a zenekar játéka. A sárga épületek már beszürkültek, a holdfény mutatta nekik az utat. Néhány pillanat múlva megérkeztek a Circushöz. Komor, néma házak vették körbe a tér közepén elnyúló zöld gyepet. Jilly egyből megérezte, hogy nem érte el a várt hatást.

– Igaza van. Egy igazi cirkusz sokkal izgalmasabb lett volna – mondta. Az ilyen jóképű fiatalembereket biztosan nem hozza lázba egy olyan lány, aki rajong az építészetért.

– Ugyan – mondta a fiú, és a pázsiton álló platánfákhoz vezette Jillyt, aki megborzongott az éjszakai fuvallattól. A fiú leült, a hátát az egyik fa törzsének vetette, és megpaskolta a földet maga mellett, hogy Jilly is foglaljon helyet. Egy pillanattig csendben ültek egymás mellett. Volt a fiúban valami vonzó nyugalom, csendesség és higgadtság. Jilly azon gondolkodott, mindig ilyen-e, vagy csak most, mert ez az utolsó szabad hétvégéje. Az utolsó alkalom, hogy gondtalan legyen, mielőtt be-

lép egy olyan világba, amelynek az irányításába vajmi kevés beleszólása van.

– Meséljen nekem valamiről! – kérte végül a fiatalember.  
– Valamiről, amire emlékezhetek, amikor ott leszek fent a magasban.

Jilly lázasan gondolkodni kezdett, a szíve hevesen vert. Mi a csudáról beszéljen?

– A Circust az idősebb John Wood tervezte – kezdte hadarva, hogy megtörje a csendet. Ideges volt, mert nem tudta, mit mondjon, és hogyan viselkedjen ilyen helyzetben. – Ez volt élete legnagyobb alkotása, a főműve. De nem érthette meg, hogy elkészül... – Jilly elhallgatott. A történetnek ez a része mindig elszomorította. Tapintatlannak tűnt az is, ha most arról beszél, hogy valaki nem érthette meg a tervei valóra válását. A fiatalember biztosan valami olyasmit szeretne hallani, ami eltereli a gondolatait a halandóságról, nem pedig pont arra emlékezteti.

A fiú Jilly felé fordult. Sötét volt ugyan, de látszott, hogy mosolyog.

– Idegenvezetőként dolgozik? – kérdezte.

– Nem – nevetett Jilly. – Egész életemben Bathban éltem, csak ezért tudom. Mindent tudok a városról, amit csak lehet. A rómaiak, György kora, Beau Nash, Jane Austen...

– Meséljen inkább magáról! – kérte a fiú, és megfogta Jilly kezét. – Valami érdekeset, amire emlékezni fogok. Ami életben tart.

Jilly pislogni kezdett. Ez nehéz feladat volt, majdnem lehetetlen. Mi a csudát mondjon magáról, ami érdekelheti ezt a fiút?

– Nem tisztességes ilyet kérni – mondta végül.

– Nos, ha nem tud ilyet mondani – jegyezte meg a fiú, és az ujjai dobolni kezdtek Jilly kezén –, akkor csináljunk valamit!

Az éjszakai szél belekapott a fejük felett lévő fa ágaiba, de

Jilly mozdulatlan maradt. Mit akar ezzel mondani? Úgy érezte, érti. A fiú nem vette le róla a szemét. Az biztos, hogy nem vallja be neki, hogy még sohasem csókolózott. Ivy mindig ezen bosszankodott. Bezzeg olyan alig akadt, akivel Ivy ne csókolózott volna.

– Csak így tudhatod meg, kit sodort eléd az élet – mondta Ivy. – Ha nem jól csókol, felfordul az ember gyomra. Ha viszont jól...

Jilly a fiú száját nézte. Akár egy lányé is lehetett volna, de a fiú ettől mégsem tűnt nőiesnek. Az alsó ajka vastag volt, a felső íves. Illett hozzá a szeme is. A hosszú, vastag szempillái olyanok voltak, mintha kifestette volna. Az orra egyenes volt, az álla határozott. Lenyűgöző összhatás. Minél többet nézte, annál jóképűbbnek találta.

*Az ég szerelmére, Jilly!* – hallotta Ivy hangját. – *Ez egy soha vissza nem térő alkalom. Főleg, ha a háború sokáig eltart. Csak egy csók az egész.*

Jilly behunyta a szemét. Sokkal több bátorság kellett hozzá, mint Maiden Cove-ban a tengerbe ugrani a szikláról a cornwalli nyaralások alkalmával.

Amikor az ajka megtalálta a fiút, egyből megtudta, milyen ember.

A fiú szája puha volt, és édes, akár egy finom, érett őszibarack. Jilly számára olyan természetes volt a csók, mint a légzés, és a teste egyből felelt az érzésre, hirtelen megértett minden könyvet és dalt, amelyet a szerelemről olvasott és hallott. Maga mellé húzta a fiút a földre, észre sem vette a gyep hűvösségét. Úgy tűnt, a csók örökké tart, mégis egy szempillantás alatt vége lett. Az ajkuk szétvált, de még mindig ölelték egymást, a tekintetük összefonódott, és mindketten kapkodták a levegőt.

– Ez jó lesz? – kérdezte a lány nevetve, és a hangja megremegett. – Ez életben tart majd?

– Azt hiszem, pont megfelel – válaszolta a fiú, és kisimított

Jilly szeméből egy hajtincset, és megcirógatta a fejét, majd a nyakát. A lány beleborzongott az érintésbe.

– Félsz? – kérdezte Jilly kissé bizonytalanul. Mindketten jól tudták, milyen veszélyekkel kell szembenéznie egy vadászpilótának. Valószínűleg a fiú jobban. Bizonyára már sokat gondolkodott rajta, hogy mit vállalt. Jilly ámulattal adózott a bátorságáért.

– Azt szokták mondani, a kockázat mindig ugyanakkora, ha felszáll az ember – felelte a fiatalember rövid gondolkodás után. – A repülés olyan, mint a rulettkeréken pattogó golyó. Sohasem tudjuk, hol fog megállni.

– Ez biztosan nem így van – mondta Jilly, és összeráncolta homlokát. Próbált logikát találni az elhangzottakban, és a valószínűségi számításról tanultakra gondolt. – Tudod növelni az esélyedet, ha...

– Nem szeretnék erről beszélni – vágott közbe a fiú váratlanul.

– Bocsáss meg! – mondta Jilly, és egy pillanatra megijedt, hogy feldühítette a fiút, aki sötét tekintettel elfordult, és az árnyakat nézte. – Beszéljünk másról! – folytatta. – Áru! el... – Egy pillanatra elhallgatott. – Hogy hívnak? Még a nevedet sem tudom.

A fiú a gondolataiba merült. Lehet, hogy nem akarja megmondani, hogy hívják? Lehet, hogy minden lánnyal ezt csinálja? Lehet, hogy Jilly nem is különleges? Lehet, hogy minden lány így érez, akit megcsókol?

– Harry – mondta végül. – Harry Swann. És a tiéd?

– Jilly – felelte a lány, de nem mondta meg a vezetéknevét, mert a Wilson túl közönségesnek tűnt a Swannhoz képest.

– Jilly. Jilly és Harry – súgta a fiú, majd átölelte a lány nyakát, és magához húzta. – Csodálatos név – tette hozzá, és ismét megcsókolta Jillyt.

Jilly és Harry... Azóta csak ez visszhangzott Jilly gondolataiban. Úgy ismételtgette magában, mint egy mondókát.

Most pedig, egy nap elteltével a Hedgemoor Park bejárata felé sietett. A magas tölgyek olyannak tűntek, mint a játszótéren sorakozó iskolás lányok. Amint a fák közé ért, körbevette a sötétség, és egy pillanatra elgondolkodott rajta, okos dolog volt-e eljönni az előző éjjel megbeszélt randevúra. Teljes titoktartásban egyeztek meg. Távol akartak lenni mindenkitől, a barátoktól és a kíváncsi tekintetektől, az emberektől, nehogy téves következtetéseket vonjanak le.

Jilly egy percig sem gondolt arra, mit szólnának ehhez a szülei. Nem voltak akadékoskodóak vagy szigorúak, de féltették őt, és ha tudták volna, mire készül, aggódtak volna, hogy bántódása esik. Harry Swann másnap bevonul egy devoni kaszárnyába, és megkezd a pilótakiképzését. Mindenki tudta, hogy ez mit jelent. Mindennaposak voltak a sebtében megtartott eljegyzések és esküvők. A háború miatt minden felgyorsult, és az életet szinte ragályos sietség hatotta át. Jilly is ezt érezte, miközben végigsietett a parkon, és a fiút kereste a vaksötétben. Ez volt az utolsó esélyük, hogy együtt legyenek, ki tudja, mikor lesz rá ismét alkalmuk. Harry biztosan kap majd eltávozt, de nem azonnal. Ennél bizonytalanabb már nem is lehetne a jövőjük.

Egyszer csak megpillantotta Harryt, aki ott állt a zenekari pavilonban. Jilly szinte látta a körülötte kergetőző hangjegyeket, a soha el nem játszott dallamokat és trillákat, amelyek a hallgatóságot keresik. Elmosolyodott. Hóbortossá tette a szerelem.

Szerelem. Hogyan nevezheti így az érzést, amit olyasvalaki iránt táplál, akivel éppen csak összeismerkedett? Nem tudta azonban máshogy nevezni, és forró bizonyossággal égett a szívében, hogy valaki a kezében tartja a jövőjének a kulcsát. Amikor Harry Swannra gondolt, mintha forró lávafolyam hömpölygött volna a bensejében, sürgetően, édesen és megállíthatatlanul. Az érzés nem volt viszonzatlan, és megértesítette a tudat, hogy Harryvel egyformán éreznek. Ahogy

előző este egymásra néztek, ahogy egymást fürkészték, kis fogódzókat és apró morzsákat keresve, amelyek később emlékké válhatnak. Egy parányi szeplő, a szempillák, egy hajtincs. Ha jobban belegondol, nem sok idejük van rá, hogy emlékeket gyűjtsenek egymásról.

Vasárnap volt. Csupán egy nap telt el. Jilly még soha nem érzett ilyen izgalmat. Úgy érezte, egy állóóra gyomrába került, és a legszívesebben megkapaszkodott volna az ingában, hogy megállítsa a mutatókat. Életében először érezte úgy, hogy nem saját maga irányítja a sorsát. Még a háború gondolatától sem rettent meg ennyire. Igaz, az egész helyzet a háború miatt alakult így.

Minden a háború miatt alakult így.

– Jilly!

A lány inkább érezte, mint látta a pavilon lépcsőjének tetején álló Harry mosolyát, aki előrenyújtotta karját, és magához vonta a lányt.

Harry Swann. Egy igazi hős neve, gondolta Jilly. Kevesebb mint tíz hónap múlva pilóta lesz, és harcolni indul...

A fiú sportzakójának a szövete durva volt, durvább, mint az öltönyé, amelyet előző nap viselt. Jilly a zakó alá csúsztatta a karját, és a flaneling alatt megérezte Harry testének biztos melegét. Magába szívta az illatát, ami már ismerős volt számára. Kissé megsédült. Cédrusfa, dohány és cserzett bőr szagát érezte. Egy férfi illatát, nem egy fiút.

Alig váltottak pár szót. Tudták, hogy a szavaknak semmi jelentőségük nincs. Nem számított, mit csináltak aznap, azóta, hogy előző éjjel találkoztak. Érdemtelen volt. Nem volt értelme a jövőről sem beszélni, mert egyikőjük sem tudta, hogy mit tartogat számukra. Csak a pillanat számított, az, amelyben éltek. A tegnap és holnap nem létezett.

Harry ajka megtalálta Jillyét, a lány beletúrt a fiú hajába, aki csókolgatni kezdte a nyakát. Jilly érezte, hogy a szoknyá-



jának a gombja kioldódik, és a durva gyapjúszövet lesiklik a lábán. A finomabb gyapjúból készült pulóver feljebb csúszott, és előbukkant Jilly tejszínű bőre. Hamar elöntötte a forróság, lélegzet után kapkodott, és ajkára forrt a szó, a lába megremegett. Ő is felfedezte a fiú testét, egyik ruharéteget hámozta le róla a másik után, minden szégyenlősség és félszepség nélkül.

Kisvártatva már csak a meztelen testük ért egymáshoz, a levetett ruháik félredobva heverték mellettük.

Jilly fejében nem szólalt meg a figyelmeztető hang, nem jelent meg előtte a feddő szülő, a fenyegető tanár vagy a megbotránkozott barátnő képe, akik ráparancsoltak volna, hogy hagyja abba, amit csinál. Még a saját lelkiismerete is néma maradt, pedig általában hamar megszólalt. Jilly nem volt vakmerő lány, de a vonzalom, amelyet Harry iránt érzett, erősebb volt a gátlásainál.

Ez volt az első, egyben utolsó esélyük, és Jilly olyan közel akart kerülni a fiúhoz, amennyire csak tudott. Tisztában volt azzal, hogy ez örültség, de a vágy teljesen a hatalmába kerítette. Harry megállt egy pillanatra, és úgy látszott, elbizonytalanodik.

– Biztos vagy benne? – kérdezte. Az elszuttogott szavaktól Jilly szédülni kezdett.

Képtelen volt válaszolni, helyette a testével felelt a fiúnak. Ösztönös reakció volt, és elég egyértelmű.

Jilly érezte a fapadló érdességét, a fiú testének melegét és keménységét, hallotta, ahogy az ereiben lüktet a vér. Olyan élményben volt része, amelyet korábban soha nem volt képes még csak elképzelni sem. A teste mégis tudta, hogyan reagáljon, mikor vegye át a kezdeményezést, és hogyan diktálja az ütemet. Rugalmasnak és magabiztosnak érezte magát, engedte, hogy Harry egyre mélyebbre hatoljon, mígnem végül egy mindent elsöprő robbanást érzett. Együtt nevettek és sírtak, a könnyeik összekeveredtek, miközben egymást csókolták.

– Ó! – Jilly halkán csak ennyit mondott.

– Gyönyörű vagy – mondta Harry. – Soha nem akarlak elengedni.

– Akkor ne engedj! – suttogta Jilly. – Maradj velem örökké! Maradjunk itt örökre!

A testük még mindig összefonódott. Harry ismét mozogni kezdett, és a lány hallotta, amint mélyen felsóhajt. A lányt előntötte a forróság, és végigsöpört az egész testén. Jilly felsikoltott a kéjtől.

– Csendesen! – nevetett Harry, és megcsókolta a lányt. – Egész Batht felébreszted.

Jilly is nevetett, és visszacsókolt.

– Nem érdekel – suttogta, és a lábával átkulcsolta a fiú derekát, hogy ne tudjon elszabadulni. Az érzés még mindig ott kergetőzött testében, és úgy tűnt, az egész pavilon remeg tőle. A fülében hangosan lüktetett a vér.

Harry hirtelen figyelte valamire, amit Jilly eddig nem hallott. A zenekari emelvény valóban remegett, ő is hallotta a morajlást, de nem a vérétől. Valódi dübörgés ütötte meg a fülét.

– A francba! Bombáznak minket! – mondta Harry, és eltolta magától a lányt. Jilly számára hirtelen minden világossá vált. A zúgás nem a lüktető vér hangja volt, hanem a bombázóké. Már ismerte a repülőgépek hangját, mert minden éjszaka a feje felett húztak el Bristol felé. Most azonban nem a kikötő volt a célpont. – Minket bombáznak. A rohadékok! – kiáltotta Harry.

Jilly felült, és meglátta az égből aláhulló világítóbombákat, amelyek úgy imbolyogtak a holdfényben, mint tucatnyi ezüstbe öltözött, haláltáncot lejtő balerina. Ezután meghalotta az egymást követő vészjósló robbanásokat maga körül, észak, dél, kelet és nyugat felől. Felbőgtek a szirénák.

– Az nem lehet, hogy Batht bombázzák! – Ez biztosan valami tévedés. Eltévesztették a célpontot. Bath nem volt stratég-

giallag fontos, és nem lakták sokan. Egy pillanatra sem gondolta senki, hogy célpontra válhatnak.

– Pedig ez a helyzet, a fenébe! – felelte Harry, miközben a pavilon korlátjára támaszkodott, és az eget kémlelte. Csupaszt teste olyan volt, mint egy kísértet a holdfényben. Lehajolt, és felkapta a ruháit.

– A szüleim! Vissza kell mennem a szüleimhez! – kiáltotta Jilly, és magára rángatta a szoknyáját, belebújt a pulóverébe, majd beleugrott a cipőjébe, de a fűzőt nem kötötte be. Elindukt a lépcső felé, de Harry visszatartotta.

– Itt kell maradnod. A nyílt területeket nem veszik célba. Az épületeket bombázzák. Nem biztonságos elhagyni a parkot.

Harry hátulról átfogta a lányt, szorosan magához ölelte. Jilly megfordult, ki akarta magát szabadítani, feszegetni kezdte a fiú ujjait. Néhány pillanattal ezelőtt az örökkévalóságig a karjában akart maradni.

– Engedj! – kiáltotta.

– Nem engedlek. Túl veszélyes lenne! – felelte Harry. Jilly rádöbbsent, hogy a fiú sokkal erősebb nála. Egy pillanatra feladta a küzdelmet.

Jilly bólintott, miközben hevesen zihált a szorításban, a hátát Harrynek vetette, aki végül elengedte. A lány egy pillanattig mozdulatlanul állt, majd a szeme sarkából meglátta, hogy a fiú lehajol, hogy megkösse a cipőjét. Ekkor nekiiramodott.

– Jilly! – kiáltotta Harry, még mindig félmeztelenül. A pavilon lépcsőjének tetején állt rémült arccal. Felkapta a maradék ruháit. – Várj!

A lány a bozót felé vette az irányt. Úgy ismerte a parkot, mint a tenyerét, kislány kora óta itt játszott. Harrynek esélye sem volt, hogy utolérje a girbegurba fák között. Jilly könnyedén eligazodott a sűrűben, és kirohant az utcára, ahonnan érkezett. Hallotta, ahogy Harry szólongatja, de nem törődött vele. Senki sem állhatott az útjába. Az egyik cipőjét elveszítet-

te, de nem érdekelte, a másikat is lerúgta. Egyszerűbb volt így futni. A fények bevilágították az éjszakai égboltot, bombázók süvítettek el felette, a feje megtelt borzalmas hangokkal. Jilly már olvasott a bombatámadásokról, a rádióműsorok és az újság beszámolóí azonban a közelébe sem értek a valóságnak.

Amikor elérte a főutat, óvóhelyre rohanó embereket pillantott meg. Mindannyiuk arcára kiült a rettegés, a férfiak mindkét hónuk alatt kisgyerekeket cipeltek. Jilly tüdeje égett a futástól, a lábát felsértette az aszfalt, ezért egy pillanatra megállt, és visszanezett a dombról. A lángok tűzpirosra festették az eget a távolban. Világítóbombák hullottak kacsARINGÓZVA az égből. A pokoli lármába belekeveredett a szívverése, a szirénák vijjogása és a repülőgép robaja.

Hirtelen megpillantott egy egyenesen felé szálló gépet. Valaki rákiáltott. Csak nem itt akar leszállni? A géppuskás meredten nézett rá, az alakját megvilágította egy reflektor fénycsóvája. A férfi pont őt vette célba. Nem látja, hogy ő csak egy lány? Jilly bevágódott egy kapunyílásba, és a lövedékek pont mellette csapódtak be a falba.

Összehúzta magát, túl rémült volt ahhoz, hogy sírjon. Vijjogó szirénával elszáguldott az úton egy mentőautó, lefelé a dombról. Jilly mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon, majd vigyázva és remegve felállt.

Tovább folytatta az útját a dombra. A levegő megtelt füsttel és izzó pernyével. *Mi lesz a gyönyörű városommal?* – gondolta. *Nem pusztíthatják el!* Befordult a következő sarkon, és megpillantott egy házsort, amelynek az egyik épülete már romokban hevert. Mintha kiontották volna a ház belét, minden szanaszét hevert az úttesten, és csak egy halom téglá, törött gerendák és egy kupac törmelék maradt belőle. Nem lehetett megállapítani, hogy a ház lakói a romok alatt rekedtek-e. Jilly azon gondolkodott, hogy megáll, és segít, de hirtelen eszébe jutottak a szülei. Észrevette, hogy egy tűzoltókocsi kanya-

rodik be az utcába, és ettől megkönnyebbült. Akkora volt a pusztítás, hogy neki nem vennék hasznát.

Egyre feljebb és feljebb futott a dombra, a mellkasa szorított. Egy pillanatra ismét megállt, és visszanézett a városra. Fekete füstoszlopokat, vérvörös lángokat látott, amelyekre megrökönyödvé nézett le a hold.

Végre elérte az utca végét. Lark Hill. Tucatnyi ismerős ház várta, amelyek a születése óta körülvették, de a nagy füsttől csak az első hármat látta. Ahogy a gépek távolodtak, a hulló bombák borzalmas zaja kezdett elcsendesedni, bár még mindig kiabálás, szirénázás és a közeli tüzek pattogása töltötte be a levegőt. Ilyen a káosz és az örület hangja, gondolta Jilly.

– Jilly! – kiáltotta valaki, és Mr. Archer, a szomszédjuk lépett elé az útra. Ő volt Lark Hill légvédelmi megbízottja, a lány egész életében ismerte. Régen Mrs. Archer vitte őt sétálni babakocsiban, amikor az édesanyja dolgozott. Néha azzal szórakoztatta, hogy a park felé menet elengedte a lejtőn a kocsit. Jilly emlékezett rá, hogy ilyenkor tiszta szívből kacagott és sikoltozott, és olyan tartással ült a Silver Cross babakocsiban, mint egy hercegnő.

– Haza kell mennem – mondta a lány.

– Sajnálom, kedvesem – mondta a férfi, majd megfogta Jilly karját, és megölelte.

– A szüleim – nyögte a lány, és megpróbált szabadulni Mr. Archer karjából, de a férfi Harryhez hasonlóan nem engedte. Ezúttal azonban Jillynek nem volt elég ereje a küzdelemhez, és ahhoz sem, hogy túljárjon a férfi eszén. – A szüleim...

– Már nem tehetsz semmit – mondta Mr. Archer.

Jilly ekkor értette meg, mi történt.